

navnlig ogsaa ved denne har anført endeel om Humanitetshensyn og om det, vi skulde Civilisationen, og naar man derfor ikke kan følge det ærede Medlem, kommer man jo til at staae som noget inhuman og uciviliseret; men jeg skal foreløbig finde mig deri. Jeg troer rigtignok, at det ærede Medlems Indbildningskraft er noget for stærk, og jeg troer; at hans Huskommelse, saa at sige, skyldes hans Indbildningskraft. Det ærede Medlem har mindet os om, at andre civiliserede Nationer sørge for Skibsfartens Bedste ved Nødhavne og at vi ikke bør staae tilbage, men gjøre ligesaa; jeg iistaaer min Uvidenhed, jeg kjender ingen Nødhavn i fremmede Lande. Dermed vil jeg ikke sige, at vi ikke skulle gaae fremad i Civilisation og begynde Oprettelsen af Nødhavne for alle Verdens Skibe; thi det vilde jo være i god Samklang med, at Danmark var det første Land til at affkaffe Slavehandelen. Det ærede Medlem kan umuligt have tænkt paa de store militaire Havne, som deels bygges og deels ere byggede i Canalen; thi det er for Canalflaaderne, at man bygger disse Havne, og at de optage andre Skibe i Nødsfald, følger af sig selv; men det er mig ikke bekjendt, at der nogetsteds findes en Havn, saaledes som man har tænkt sig Frederikshavns Havn. Der blev anført af det ærede Medlem en Grund for ufortøvet og uden videre at bevilge Alt, hvad der forlanges til Frederikshavns Havn, en Grund, som unægtelig maa have gjort et vist Indtryk paa ærede Medlemmer; thi det er bekjendt nok, at vi Danske ere særdeles ordholdne og særdeles ængstelige i at opfylde vore Forpligtelser overfor Ulandet; den senere Tid bærer noksom Vidnesbyrd derom. Nu har det ærede Medlem, for yderligere at styrke os i ikke at nægte nogen Bevilling, anført, at dengang vi havde Sundtolden, paalaa den Forpligtelse os „saa meget som muligt at betrygge Skibsfarten i Rattegat, Sund og Belte — jeg maa bede den ærede Formand om Tilladelse til saa kort som muligt at oplæse enkelte Linier under denne Sags Behandling — deels ved Nødhavne etc.“ „Efterat Sundtolden blev afløst,“ sagde det ærede Medlem, „og vi derfor havde faaet Beberlag, paatog vi os fremdeles at underkaste os de Forpligtelser ligeoverfor

Skibsfarten, som tidligere paalaae os, og jeg troer saaledes, at vi ere ligefrem contractmæssig forpligtede til at gjøre, hvad der staaer i vor Magt, for at betrygge Skibsfarten“ etc. etc. — Vi skulde altsaa være contractmæssig bundne til at holde Nødhavne for fremmede Nationers Skibe, og naar en Mand, der har været i en Stilling som den, det ærede Medlem tidligere beskæftede, anfører Sligt, skulde man troe, at han maa være saa nøie inde i disse Forhold, at han umuligt kunde tage feil i en saadan Anførsel. Jeg skulde imidlertid have lagt mindre Vægt paa denne hans Udtalelse, naar han ikke desværre var bleven fulgt af den høitærede Indenrigsminister, som formodentlig maa have stølet paa hans Anførsel, da han vistnok ellers ikke vilde have lagt til, at der paalaa os en moralsk Forpligtelse gennem de Forhandlinger, der vare gaaede forud for Sundtoldens Afsløsning, til at opretholde og forbedre saadanne Indretninger — hvilket altsaa vil sige at indrette Frederikshavns Havn som Nødhavn. Det var den korte Gjengivelse af den høitærede Ministers Ord; jeg har dem her for mig og tager ikke feil. Nu har jeg naturligviis gennemlæst samtlige Forhandlinger, der ere gaaede forud for Sundtoldens Afsløsning, og jeg har ikke været istand til at finde et Ord, som tyder hen derpaa. Men for nu at være fuldkommen sikker i min Sag, da det jo var muligt, at der i Samtalens Løb mellem de Contraherende kunde være faldet et eller andet Ord, som kunde tyde paa den Forpligtelse, som den ærede Nigsdagsmand for Helsingør (Thune) stærkt fremhævede, har jeg henvendt mig til den Mand, der affluttede Sundtoldstraktaten, Hans Excellence Hr. Bluhme, og jeg har hans Tilladelse til offentlig at erklære, at der ikke er Spor, ikke Skygge, end sige Tøddel af Forpligtelse, som paalægger os Noget i den Henseende. Lad os engang for alle slaae en Streg over disse moralske — der ere nær ved at blive juridiske — Forpligtelser, der skulde paahvile os i den Henseende. Det er ikke godt for os at paatage os flere Forpligtelser overfor Ulandet, end vi ere strengt nødte til; vi vide, hvorledes vore træbste Hjemder Sønder paa benytte hvert et Paasbud for at komme os tillivs, og det maa ikke undre os, hvis vi see de tybste Blade gjøre en forfær-